

Kort: DE BESTE KORTE VERHALEN VAN 2016

JENS LAPIDUS

DEON MEYER

SUZANNE VERMEER

BASTIAAN RAGAS

FREDERICK FORSYTH

GREGG HURWITZ

RAJESH PARAMESWARAN

SHARON BOLTON

URBAN WAITE

ALMUDENA GRANDES

Kort: DE BESTE KORTE VERHALEN VAN 2016

JENS LAPIDUS

DEON MEYER

SUZANNE VERMEER

BASTIAAN RAGAS

FREDERICK FORSYTH

GREGG HURWITZ

RAJESH PARAMESWARAN

SHARON BOLTON

URBAN WAITE

ALMUDENA GRANDES

Een verzameling spannende, sfeervolle en inspirerende verhalen.

Laat je verrassen door de korte verhalen van Suzanne Vermeer, Jens Lapidus, Deon Meyer, Almudena Grandes, Sharon Bolton, Bastiaan Ragas, Gregg Hurwitz, Rajesh Parameswaran, Frederick Forsyth en Urban Waite.

Heb je na het lezen van deze bundel nog niet genoeg gelezen? Er zijn van deze auteurs nog meer korte verhalen en boeken beschikbaar. Wil je meer weten over de auteurs, hun boeken en evenementen rond boeken en verhalen? Schrijf je dan **hier** in voor de lezersnieuwsbrief van A.W. Bruna

Uitgevers.

Veel leesplezier!

Kort: de beste korte verhalen van 2016

A.W. Bruna Uitgevers

Sharon Bolton

Als het niet had gesneeuwd

Oorspronkelijke titel: *If Snow hadn't
Fallen*

© 2013 S.J. Bolton

Vertaling: Anda Witsenburg

Frederick Forsyth

Cheyenne (uit: *Kwade praktijken*)

Oorspronkelijke titel: *Whispering Wind*

© Frederick Forsyth 2004

Vertaling: Valérie Janssen

Almudena Grandes

Mozart en Brahms en Corelli (uit:
Tussenstations)

Oorspronkelijke titel: *Estaciones de Paso*

© 2005 Almudena Grandes

First published in Spanish language by
Tusquets Editores, Barcelona, 2005.

Vertaling: © Trijne Vermunt

Gregg Hurwitz

Het echte werk

Oorspronkelijke titel: *The Real Thing*

© 2015 Gregg Hurwitz

Vertaling: Barbara Lampe

Jens Lapidus

Op jacht (uit: *Snoeihard*)

Oorspronkelijke titel: På jakt(uit:

Mamma försökte)

© Jens Lapidus 2012

Vertaling: Jasper Popma, via het

Scandinavisch Vertaal- en

Informatiebureau Nederland (SVIN)

Deon Meyer

De schoen in Maria

Oorspronkelijke titel: *Die skoen in*

Maria

© Deon Meyer 2009

Vertaling: Martine Vosmaer en Karina
van Santen

Rajesh Parameswaran

Demonen (uit: *Ik ben een beul*)

Oorspronkelijke titel: *I Am an*

Executioner: Love Stories

Vertaling: © 2013/2016 Adriaan

Krabbendam

© 2012 by Rajesh R. Parameswaran

Bastiaan Ragas

Mijn hond begrijpt me niet (uit: *Huisje,
boompje, buikje*)

© 2015 Bastiaan Ragas

Suzanne Vermeer

De scheiding

© 2011 Suzanne Vermeer

Urban Waite

Open water

Oorspronkelijke titel: *Open water* (uit:
*A few favorite stories from the collection:
Don't Look Away*)

Vertaling: Laura van Campenhout

© 2011 by Urban Waite

Omslagontwerp: Pinta Grafische
Producties

© 2016 A.W. Bruna Uitgevers,
Amsterdam

ISBN 978 90 449 7521 5

NUR 303

Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd en/of openbaargemaakt,
door middel van druk, fotokopie,
microfilm of op welke andere wijze ook,
zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van A.W. Bruna
Uitgevers, Johannes Vermeerstraat 24 |
1071 DR Amsterdam.

No part of this book may be reproduced
in any form, by print, photoprint,
microfilm or any other means, without
written permission from A.W. Bruna
Uitgevers, Johannes Vermeerstraat 24 |
1071 DR Amsterdam.

Inhoud

Sharon Bolton - *Als het niet had
gesneeuwd*

Frederick Forsyth - *Cheyenne*

Almudena Grandes - *Mozart en
Brahms en Corelli*

Gregg Hurwitz - *Het echte werk*

Jens Lapidus - *Op jacht*

Deon Meyer - *De schoen in Maria*

Rajesh Parameswaran - *Demonen*

Bastiaan Ragas - *Mijn hond
begrijpt me niet*

Suzanne Vermeer - *De scheiding*

Urban Waite - *Open water*

Sharon Bolton

Als het niet had gesneeuwd

Als het niet had gesneeuwd, had ik de vrouw in het zwart misschien nooit gezien. Misschien zou ze onzichtbaar zijn gebleven in de inktzwarte duisternis van een decembermaand in Londen, als een mysterie dat nog niet aan de oppervlakte gekomen is. Maar de lucht werd zwaar en geel en zakte kilometers dichters naar de aarde, tot we het gewicht bijna op ons neer voelden drukken. En toen ging hij

open, en koude, witte vlokken vielen naar beneden. Ze dwarrelden om de vrouw in het zwart, streken langs haar golvende gewaad en bedekten de wereld om haar heen. De slanke figuur stond daar als het negatief van een foto, als het tegenovergestelde van het gebruikelijke beeld van een geest, stil en alleen. Maar onmiskenbaar aanwezig.

Ze zeggen dat sneeuw alles in de wereld bedekt wat laag, verachtelijk en lelijk is, en dat lijkt inderdaad zo te zijn. Hij bedekte het verbrande gras waar een stervende man zijn laatste adem uitblies. En een tijd lang verborg hij zelfs het misselijkmakende verhaal waarom hij

stierf. Hij bedekte de voetstappen van de vrouw in het zwart, vrijwel direct nadat ze ze gezet had. Maar onder dat witte tapijt blijft de lelijkheid, de sneeuw zal smelten en er zal een dag aanbreken waarop hij weer zichtbaar is.

Op de avond waarop het begon, was ik net thuisgekomen van mijn werk. Ik stond op het punt mijn auto op slot te doen en naar binnen te gaan, mijn voeten omhoog te leggen en die mentale knop van werk naar nietsdoen om te zetten. Ik was ervan overtuigd dat het een normale donderdagavond zou worden en daar had ik er de laatste tijd niet veel van gehad.

Nog maar een paar weken eerder, zo recent dat ik er de bittere en walgelijke smaak nog van in mijn mond had, had een seriemoordenaar Londen getroffen als een moker. Een tijdlang dachten we dat we te maken hadden met iemand die de beruchtste en wreedste moorden kopieerde die de wereld ooit heeft gekend – die van de notoire Jack the Ripper. Maar toen beseften we dat het nog veel erger was. Gehaaid, snel en met een gruwelijke fantasie, wist de moordenaar de politie voortdurend een rad voor de ogen te draaien, tot we steeds dichterbij kwamen en het leek of hij het speciaal op mij gemunt had.

Het was voorbij. De moordenaar was gepakt en voor het gerecht gebracht, maar iedereen die aan de zaak had gewerkt kwam tot de ontdekking dat de vlekken die achterblijven als er veel bloed is gevloeid, niet zo makkelijk weg gewassen kunnen worden. Ik geloof dat we allemaal nog in shock waren. De behoefte om terug te keren naar het normale dagelijkse leven was enorm en gedurende een paar korte weken lukte dat ook.

Oproep aan alle auto's in de omgeving van Larkhill Park, Kennington. Melding van een incident. Onmiddellijke aanwezigheid verlangd. Benader met grote omzichtigheid.

Ik reed niet in een politiewagen –
rechercheurs rijden in hun eigen auto – en
strikt genomen was het een oproep voor
agenten in uniform, maar Larkhill Park
ligt pal achter de straat waar ik woon. Zo
af en toe landt er een voetbal waar te hard
tegenaan getrapt is in mijn tuin. Ik had
het gevoel dat ik dit niet kon negeren.

Ik gaf mijn naam, of wat er dezer
dagen voor doorgaat – rechercheur Lacey
Flint 2769 – en vertelde de dame van de
meldkamer dat ik er vlakbij was en even
kon gaan kijken. Ze zei dat ik voorzichtig
moest zijn, twee keer zelfs – misschien
was mijn reputatie me vooruitgesneld – en
dat de geüniformeerde collega's er over

ongeveer vijf minuten zouden zijn.

Het was eind november, maar zo koud als midden in de winter. De kunstmatige hitte die normaal als modder aan de gebouwen van Londen kleeft, was machteloos tegen het koufront dat over de stad was neergedaald vanuit het ijzige oosten. De lucht was fris op gezichten en droog in monden en kelen. Het was het soort kou dat rondhangen ontmoedigt. Mensen brachten zo min mogelijk tijd buiten door. In plaats daarvan haastten ze zich van kantoor naar bus, van winkel naar auto, en dan naar huis als ze geluk hadden.

Om halfzeven 's avonds was het ook

net zo donker als midden in de winter. In Londen is vrijwel altijd wel ergens licht, maar in de achterafstraten en stegen in de zuidelijke delen van de stad lijkt het soms net zo duister als de Styx.

Toen ik het straatje naar de ingang van het park inliep, rook ik de geur van buskruit. 5 november lag nog niet zo ver achter ons, de dag waarop Groot-Brittannië om de een of andere reden die niemand helemaal begrijpt een mislukte poging om de Houses of Parliament op te blazen viert door vreugdevuren te bouwen en vuurwerk af te steken. Een gewoonte die al stom genoeg is als hij beperkt zou blijven tot een dag, maar het

vuurwerkseizoen heeft zich als smeltende boter over een kookplaat verspreidt en loopt van midden oktober tot oudejaarsavond.

Toen ik de hoek om sloeg en de ingang naar het park zag, hoopte ik dat het om een geïmproviseerd vuurwerkfeest ging. Dat een groepje tieners uit de buurt, die zich over het algemeen precies zo gedragen als tieners elders, een prullenbak in brand hadden gestoken en misschien een paar vuurpijlen afstaken. Misschien hadden ze sigaretten en cider. Wiet als ik pech had. Ik zou hun mijn identificatie laten zien, vertellen dat er elk moment nijdige politiemensen in uniform konden

arriveren, en hun adviseren dat ze er maar heel snel vandoor moesten gaan. Ik was absoluut niet bang voor brutale tieners. Het was nog niet zo heel lang geleden dat ik er zelf een was.

Toen ik dichterbij kwam, hoorde ik geschuifel en gedempte kreten, maar de struiken langs de rand van het park zijn zo dik dat ik niets kon zien. Ik ging langzamer lopen en probeerde mezelf wijs te maken dat ik dat deed omdat ik niet buiten adem in het park kon verschijnen. Ik ben niet heel oud, heel groot of heel intimiderend. Ik moest eruitzien alsof ik de situatie meester was en ik had mijn adem nodig om luid te kunnen

schreeuwen. Dat hield ik mezelf voor.

De waarheid was echter dat ik een hekel had aan dit park. Het herinnerde me aan een tijd die ik liever wilde vergeten, toen ik voor elke fout die ik ooit had gemaakt werd teruggepakt. Ik was hier midden in de nacht gekomen om de moordenaar te ontmoeten, die vervolgens niet op was komen dagen. Maar toch denk ik dat ik die nacht een deel van mezelf heb achtergelaten. Ik was er sindsdien niet meer geweest en ik was beslist niet verrukt van het idee dat nu te moeten doen. Aan de andere kant was ik een politievrouw, dit was Zuid-Londen en parken bleven speeltuinen, ook als het donker was

geworden. Hoewel de spelletjes soms heel wat duisterder waren.

Er hing rook in de lucht. En vermoedelijk niet uit een schoorsteen. Hij was te laag bij de grond. Wat mijn idee over jongeren die rotzooi aan het trappen waren leek te bevestigen. Ik zou de brandstichters weggagen en de brandweer bellen. Mits er geen versnellende middelen of een substantiële hoeveelheid droog gebladerte bij betrokken waren, kon het binnen een halfuur afgelopen zijn. Ik duidde dat er geen versnellende middelen zouden zijn. Ik liep het park in en rook benzine. Ik weet niet meer of ik zelfs maar de moeite nam om diep te zuchten. Na

een tijdje wordt politiewerk een beetje voorspelbaar.

Ik vermande mezelf, liep om de laurierstruiken en dacht een seconde werkelijk dat ik, ondanks alles wat ik onlangs had meegemaakt, flauw zou vallen.

Dat deed ik niet natuurlijk. Mensen vallen zelden flauw door alleen een schok. Maar het duurde wel een paar seconden voor het echt tot me doordrong wat ik zag.

Een kring van donkere figuren die bijna geheel versmolten met de schaduwen, alleen zichtbaar door hier en daar de glans van een oog of de flits van lichtere kleding. Ze keken allemaal naar

het vuur in hun midden.

Een vuur dat bewoog. Een verblindende kolom van vuur die bijna twee meter hoog opschoot en die zich uitstreckte en sprong en schudde. Een vuur dat schreeuwde. En toen werden de schreeuwen woorden. Woorden die ik niet verstond, maar de ondraaglijke pijn die eruit sprak was onmiskenbaar. Mijn instinct begon te werken. Ik opende mijn mond om te schreeuwen tegen de anderen, om ze te vertellen dat ze hem of haar – ik had geen idee – op de grond moesten leggen. Ik begon mijn jas uit te trekken met de bedoeling hem om de brandende figuur te wikkelen, hem om te

rollen, water ergens vandaan te halen, en terwijl ik dat deed drong het besef tot me door dat dit geen doodsbanige toeschouwers waren. De figuren om de brandende persoon stonden stil. Ze keken. Hun lichamen toonden geen afschuw, geen paniek. Ze hadden allemaal een ruwe stok in de hand, een afgebroken tak, die ze voor zich uitgestoken hielden alsof ze de strompelende, stervende figuur wilden afweren als hij te dichtbij kwam.

Ze staarden uitdrukingsloos, zonder medelijden of compassie voor zich uit. Dat maakte ik tenminste op uit hun onbeweeglijke houding. Ik kon hun gezichten helemaal niet zien. Ze droegen

allemaal een grotesk carnavalsmasker.

Het kwam op me af. Het menselijke vuur had me gezien en kwam naar me toe rennen. Ik zag ogen, uitgestrekte armen. Het schreeuwen werd nu op mij gericht. De anderen hadden me ook gezien. Vijf, zes, zeven donkere figuren keerden zich naar me om. Ik zag wolventanden, een groen buitenaards wezen met uitpuilende ogen, de gebarsten huid en starende ogen van een zombie, een kobold met een strakke leren kap, een gorilla, en vreemd genoeg, de meest afschrikwekkende van allemaal, een koningin met een tiara. Ze kwamen allemaal op me af.

‘Politie!’ Ik hield mijn

identificatiekaart zo hoog mogelijk. Niet dat iemand hem kon zien, het was veel te donker. ‘Blijf waar je bent!’

Dat deden ze niet natuurlijk.

Godzijdank. Ze gingen er snel vandoor. Ik zou graag willen denken dat het door de autoriteit in mijn stem kwam, maar het was veel waarschijnlijker dat ze de naderende sirenes eerder hoorden dan ik. Een van hen schreeuwde een bevel en draaide zich om. De anderen volgden. Ze renden het park uit. Er was maar één ingang, en ik stond ervoor, maar ze baanden zich een weg door de struiken en ik kon ze over de omheining horen klimmen. Aan de andere kant waren

voetbalvelden omzoomd door een smalle strook bos, een groot open gebied.

Ze zeggen dat mensen die worden beloond voor bijzondere moed achteraf vertellen dat ze niet nadachten, alleen maar handelden. Ik dacht die avond beslist niet na, hoewel er naderhand niet werd gesproken over moed. Ik was alleen maar de naamloze agent die de pech had gehad om als eerste op de plaats delict te zijn waar een mens opzettelijk in brand was gestoken met de bedoeling hem te vermoorden. Ik rende naar de brandende figuur die inmiddels op de grond was gezakt. Hij brandde nog steeds en de bijtende lucht van benzine, rook en

verschroeid vlees was misselijkmakend.

Ik zeg hij en hem, maar in dit stadium had ik nog geen idee over het geslacht van het slachtoffer. Ik trok mijn jas uit en gooide hem over hem heen zodat zijn hoofd bedekt was, liet me op de grond zakken, raapte de jas op en liet hem weer vallen. De jas was dik, zwaar en gewatteerd, maar de vlammen gaven het niet zo makkelijk op.

Ze vertelden me later dat hij niet zo lang brandde. Dat het een geluk was dat ik zo dichtbij woonde en dat ik bekend was met de indeling van het park. Iemand anders had misschien niet geweten waar de beheerder van het park de waterslang

bewaarde, of hoe ze het slot konden losmaken dat ongeautoriseerd gebruik moet voorkomen.

Op dat moment voelde dat helemaal niet als geluk.

Mijn jas begon te schroeien. Ik gaf het op en rende in plaats daarvan naar de waterslang terwijl de sirenes dichterbij kwamen. Het duurde veel langer dan ik had gewild om hem los te maken en aan te zetten, maar toen ik terugkwam brandde hij nog steeds. De vlammen doofden echter snel door het water en waren binnen een paar seconden verdwenen. Ik ging door en bleef hem nat spuiten in de wetenschap dat koud water de beste eerste

hulp bij brandwonden is, tot het opeens tot me doordrong dat ik hem misschien wel verdronk.

‘Rechercheur Flint 2769 in Larkhill Park, Kennington, verzoekt om onmiddellijke assistentie. Een slachtoffer. Zeer zwaargewond. Mogelijk fataal. Ambulance nodig. Zeer ernstige brandwonden.’

Dat laatste was een aanname van mijn kant. Een redelijke, gezien de omstandigheden, maar ik zag bijna niets. Het was niet alleen donker, maar het gezicht en het bovenlichaam van het slachtoffer werden ook nog bedekt door mijn jas. Ik wist dat ik hem eigenlijk

moest weghalen en hem de kans moest geven om adem te halen, als hij dat nog kon. Maar ik wist ook dat geen macht ter wereld kon maken dat ik naar dat lichaam keek.

‘Zeven verdachten rennen in westelijke richting door het park naar Wandsworth Road,’ ging ik verder. ‘Slachtoffer vermoedelijk mannelijk.’ Ik had gekeken naar het andere eind van het lichaam en de afmeting van de voeten gezien, de mannelijk uitziende schoenen. En hij was lang. Bijna een meter tachtig.

Er kwamen mensen aan. Ik hoorde stemmen, rennende voetstappen. Een geüniformeerde vrouwelijke agent

verscheen bij het hek, gevolgd door een oudere en zwaardere mannelijke collega. Hun blik viel op de figuur aan mijn voeten en ze bleven stokstijf staan.

Ik kan me niet veel herinneren van het uur daarna. Alleen dat er steeds meer mensen kwamen. Eerst toeschouwers en zich vergapende ramptoeristen, gedreven door macabere nieuwsgierigheid en gemakkelijk op afstand te houden. Maar er kwamen er steeds meer zodat de politie in de minderheid raakte en ik geen andere keus had dan mee te helpen. Een alerte agent gaf me zijn jas met reflecterende strepen waardoor het een beetje duidelijker was

aan welke kant ik stond.

De omheining om het park had moeten helpen en een tijdje was dat ook zo. We wisten de menigte aan de andere kant van het hek te houden en ze waren er tevreden mee om van een afstand toe te kijken. Maar de menigte werd groter, degenen die achteraan stonden konden het niet zien, en de mensen met iets meer moed (of een beetje minder fatsoen) begonnen over de omheining te klimmen om dichterbij te komen. We moesten ons verspreiden om een cirkel rond het lichaam te vormen. De vrouwelijke agente die als eerste was gearriveerd en haar partner knielden bij het lichaam en daar

was ik zielsdankbaar voor. Ik had het niet gekund.

En toen sloeg de nieuwsgierigheid onvermijdelijk om in onrust. Er zijn maar weinig mensen die zich graag door de politie laten vertellen wat ze moeten doen. Mensen begonnen kritiek te spuien. Beschuldigingen vlogen in het rond als woedende vonken. Toen duwde een man van middelbare leeftijd in oosterse kleding, met zwart haar en een donkere huid, zich naar voren door de menigte, schreeuwend om zijn zoon. Waar was zijn zoon, iemand had zijn zoon iets aangedaan, laat hem door, hij moest naar zijn zoon. Meer Aziatische mannen

verschenen, sommige van dezelfde leeftijd als de mogelijke vader, sommige jonger. Toen doken een paar vrouwen met hoofddoeken op, de bruine ogen verbijsterd en bang.

Er ontstonden discussies tussen de Aziaten en de politie en tussen de rest van de menigte en de politie. Iedereen wilde dichterbij het lichaam komen. Niemand wilde naar huis gaan. Iemand stond op mijn voet. Iemand anders duwde zijn elleboog hard in mijn rechterwang en ondertussen schreeuwden stemmen met zware accenten over iemands zoon, iemands broer en waarom konden die verrekte smerissen hen niet doorlaten.

Onderwijl lag de man op de grond, zwaargewond, mogelijk dood.

De geüniformeerde hoofdagent die de leiding had deed zijn best, maar het was een onmogelijke situatie. De ambulance arriveerde en de menigte, dat moet gezegd worden, liet de ambulancebroeders ongehinderd door. Maar ze merkten dat de politiebarrière verzwakte en de menigte drong weer naar voren.

De hoofdagent ging neer. Een agent die zich bukte om hem te helpen werd omver geduwd. We raakten de controle kwijt. Het gaat heel snel als er veel mensen zijn. De ene seconde heb je alles in de hand, de volgende seconde breekt de

hel los en is terugtrekken en hergroeperen het enige wat je kunt doen. Mensen vragen vaak aan agenten of ze ooit bang zijn. Die nacht, midden in een menigte die dreigde te veranderen in een onordelijke bende, was ik dat.

Toen het politiekordon brak, rende de man die had geschreeuwd om zijn zoon naar voren en anderen volgden. Er was een kleine vrouw met een lange doek om haar hoofd, en een van de mannen legde een arm om haar heen. De rest van de menigte, die hier voornamelijk was gekomen voor het drama, hield zich in. Ik zou graag denken dat het uit respect was. Maar waarschijnlijker was het vanwege de

nieuwe scène die zich voor hun ogen afspeelde.

De hoofdagent, inmiddels weer op de been en een arm omhoog in een gebaar van overgave, hield de Aziatische man vast bij zijn schouder. ‘Achteruit, meneer,’ probeerde hij. ‘Laat de ambulancebroeders hun werk doen.’ Hij werd weggeduwd. De Aziatische man knielde bij het slachtoffer. Ik zag niet wat hij zag. Ik neem aan dat maar weinig mensen dat konden. De meesten van ons waren te ver weg en het licht was te slecht. Het maakte geen verschil. Wat we hoorden was genoeg.

Schreeuwen. Weeklagen. Gillen. Ik wist werkelijk niet dat mensen een

dergelijk geluid konden maken. Het was het geluid van intense pijn. Van woede.

‘Oké, kom op, hou ze op afstand. Iedereen achteruit.’

Iemand probeerde weer de leiding te nemen. We dwongen onszelf ons te herpakken, de schreeuwende bende arm in arm tegemoet te treden met de gebruikelijke aansporingen als ‘stap achteruit, meneer’, ‘iedereen achteruit’, ‘geef ons de ruimte’. Een politiebusje arriveerde waar agenten van de oproerpolitie uit kwamen. Het is mogelijk dat ik op dat moment echt bijna flauwviel, want de beelden voor me begonnen in elkaar over te lopen. Felle zaklantaarns,

het glinsterende koper en de schelle lichtgevende kleuren van politie-uniformen, schreeuwende gezichten, beschuldigende vuisten, een woedende menigte die steeds kouder en kalmer werd. Ik zag er maar heel weinig van. Het enige beeld in mijn hoofd was dat van een oudere moslima, op haar knieën in de modder, die aan haar hoofddoek en haar haar trok terwijl ze luidkeels jammerde.

‘De naam van ons slachtoffer is *Aamir Chowdhury*,’ zei hoofdinspecteur Dana Tulloch die, een paar minuten eerder, was aangewezen om het onderzoek naar de dood van de man in Larkhill Park te

leiden. Zij en haar team waren volgens het schema niet aan de beurt, maar alle eerste tekenen wezen erop dat dit een door rassenhaat ingegeven misdrijf was, en de Met dekte zichzelf in. Tulloch was half Indiaas, met een goudkleurige huid en glanzend zwart haar. Niet heel erg zwart, moet ik toegeven, maar zwart genoeg om mee te tellen. Het zou moeilijker zijn om haar ervan te beschuldigen dat de moord op een Aziatische man niet serieus werd genomen door sommige van haar blanke collega's.

De man in het park, die we nu Aamir Chowdhury moesten noemen, was dood bij aankomst in het ziekenhuis, hoewel de

eerste berichten die we kregen suggereerden dat hij al dood was geweest voor de ambulance hem meenam uit het park. Op basis van mijn getuigenis en het feit dat hij was overgoten met benzine werd de zaak gezien als een moord.

‘Meneer Chowdhury was zevenentwintig jaar oud en een Britse moslim,’ ging Tulloch verder. ‘Zijn ouders zijn geboren in Pakistan en ze verhuisden in de jaren zeventig naar Groot-Brittannië. Chowdhury zelf was arts in opleiding in het St. Thomas. Hij woonde alleen in een flat niet ver van het ziekenhuis en hij belde zijn moeder om zes uur vanavond om te zeggen dat hij niet

zoals gepland naar het huis van zijn familie zou komen omdat hij weer terug moest naar zijn werk.'

Het team dat op zo korte termijn was samengesteld was groot, veel mensen kende ik van het Ripper-onderzoek. Brigadier Neil Anderson: een wat mollige, kalende man van in de veertig, betrouwbaar en toegewijd, die echter nooit de wereld in vuur en vlam zou zetten. Pete Stenning en Tom Barrett: jonge, aantrekkelijk uitziende rechercheurs. Stenning, super correct; Barrett, een beetje een grapjas. Gayle Mizon was een vrouw met wie ik heel nauw samengewerkt had tijdens mijn laatste

zaak. Blond, aantrekkelijk, begin dertig, een prima collega die nooit ophield met eten.

Zodra het slachtoffer uit het park was meegenomen en de geüniformeerde collega's een zekere mate van controle hadden teruggekregen, was ik snel afgevoerd om mijn verklaring af te leggen. Anderson en Mizon hadden hem afgenomen. Toen het klaar was, volgde ik hen naar de briefing. Ik had geen dienst, ik hoorde officieel zelfs niet bij dit team, maar ik wist dat het onmogelijk was om rustig naar huis te gaan.

'Hij werd ter plekke door zijn vader geïdentificeerd en ook door de papieren in

zijn portefeuille,' zei Tulloch. 'De eerste tekenen wijzen erop dat dit een door rassenhaat ingegeven misdrijf is. We hebben de namen gekregen van vijf mannen van wie de familie denkt dat zij verantwoordelijk zijn voor de aanval. Ze zijn allemaal blank, begin twintig, en ze wonen in hetzelfde deel van Londen als de dode man. Volgens de familie was het slachtoffer al enige tijd het doelwit van voortdurende beledigingen en intimidatie. Ik wil dat ze binnengebracht worden. Wij hebben al een machtiging aangevraagd om hun woningen te mogen doorzoeken.'

'Het waren er zeven,' zei ik.

Ik zat aan de rand van de groep, half

verborgen achter kerels die tegen bureaus leunden. Tulloch moest naar voren stappen om me goed te kunnen zien.

‘Lacey, je zou hier helemaal niet moeten zijn,’ zei ze. ‘Geef me vijf minuten, dan zal ik je door iemand naar huis laten brengen.’

‘Het waren er zeven,’ herhaalde ik.

Tulloch keek naar Anderson, die zijn notitieblok opensloeg en een paar bladzijden terug bladerde. ‘Shahid Karim was om 19.33 uur aan de andere kant van het park,’ zei hij. ‘Hij zag vijf blanke mannen over de sportvelden rennen, komend uit de richting van de kinderspeelplaats. Ze verdwenen in

Wandsworth Road.'

'Zeven,' hield ik vol. 'Een buitenaards wezen, een wolf, een zombie, twee gorilla's, een kobold en de koningin.'

Ogen staarden me aan. Een paar wisselden verwarde blikken.

'Ze droegen maskers,' zei ik.

Sommige ogen bleven op mij gericht. De rest ging terug naar Tulloch die een zwijgende vraag stelde aan Anderson.